

Ceturtdiena, 2015. gada 10. septembris

P8_TA(2015)0322

30. un 31. ikgadējais pārskats par ES tiesību aktu piemērošanas pārraudzību (2012. un 2013. gads)

Eiropas Parlamenta 2015. gada 10. septembra rezolūcija par 30. un 31. ikgadējo pārskatu par ES tiesību aktu piemērošanas pārraudzību (2012. un 2013. gads) (2014/2253(INI))

(2017/C 316/28)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā 30. pārskatu par ES tiesību aktu piemērošanas pārraudzību (2012. gads) (COM(2013)0726),
  - ņemot vērā 31. pārskatu par ES tiesību aktu piemērošanas pārraudzību (2013. gads) (COM(2014)0612),
  - ņemot vērā Komisijas ziņojumu “EU Pilot novērtējuma ziņojums” (COM(2010)0070),
  - ņemot vērā Komisijas ziņojumu “Otrais EU Pilot novērtējuma ziņojums” (COM(2011)0930),
  - ņemot vērā Komisijas 2002. gada 20. marta paziņojumu par attiecībām ar sūdzības iesniedzējiem par Kopienas tiesību aktu pārkāpumiem (COM(2002)0141),
  - ņemot vērā Komisijas 2012. gada 2. aprīļa paziņojumu “Atjaunināts paziņojums par attiecībām ar sūdzības iesniedzēju saistībā ar Savienības tiesību piemērošanu” (COM(2012)0154),
  - ņemot vērā Pamatnolīgumu par Eiropas Parlamenta un Eiropas Komisijas attiecībām ⁽¹⁾,
  - ņemot vērā 2014. gada 4. februāra rezolūciju par 29. pārskatu par ES tiesību aktu piemērošanas pārraudzību (2011. gads) ⁽²⁾,
  - ņemot vērā pētījumu “The impact of the crisis on fundamental rights across Member States of the EU – Comparative analysis” ⁽³⁾,
  - ņemot vērā regulējuma uzlabošanas paketi, ko Komisija pieņēma 2015. gada 19. maijā,
  - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu un 132. panta 2. punktu,
  - ņemot vērā Juridiskās komitejas ziņojumu un Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas, Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas, Konstitucionālo jautājumu komitejas un Lūgumrakstu komitejas atzinumus (A8-0242/2015),
- A. tā kā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 17. pantā noteiktā Komisijas galvenā funkcija ir būt Līgumu sargātājai;
- B. tā kā saskaņā ar LES 6. panta 1. punktu Eiropas Savienības Pamattiesību hartai (ESPH) ir tāds pats juridiskais spēks kā Līgumiem un tā attiecas uz Savienības un dalībvalstu iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām tad, kad tās īsteno Savienības tiesību aktus (ESPH 51. panta 1. punkts);
- C. tā kā saskaņā ar LESD 258. panta 1. un 2. punktu, ja Komisija uzskata, ka dalībvalsts nav izpildījusi kādu Līgumos paredzētu pienākumu, tā sniedz argumentētu atzinumu attiecīgajai dalībvalstij un, ja attiecīgā dalībvalsts Komisijas noteiktajā termiņā neizpilda šā atzinuma prasības, Komisija var vērsties Tiesā;

⁽¹⁾ OV L 304, 20.11.2010., 47. lpp.

⁽²⁾ Pienemtie teksti, P7_TA(2014)0051.

⁽³⁾ Politikas departaments C — pilsoņu tiesības un konstitucionālie jautājumi, Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejai (2015).

Ceturtdiena, 2015. gada 10. septembris

- D. tā kā Pamatnolīgums par Eiropas Parlamenta un Eiropas Komisijas attiecībām paredz informācijas apmaiņu par visām pārkāpuma procedūrām, kuru pamatā ir oficiālas paziņojuma vēstules, bet neattiecas uz neoficiālo *EU Pilot* procedūru, ko izmanto pirms oficiālās pārkāpuma procedūras;
- E. tā kā ESPH 41. pantā tiesības uz labu pārvaldību ir definētas kā ikvienas personas tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu iestādēs un LESD 298. pantā noteikts, ka, veicot uzdevumus, Savienības iestādes un struktūras saņem atvērtas, efektīvas un neatkarīgas Eiropas administrācijas atbalstu;
- F. tā kā ESPH 51. pants paredz, ka dalībvalstīm ir pienākums ievērot hartu tikai situācijās, kad tās īsteno ES tiesību aktus, bet šādu ierobežojumu nenosaka saistībām, kas no hartas izriet ES iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām;
- G. tā kā nesenās finanšu krīzes apstākļos dalībvalstīm ir nācies pieņemt pasākumus, kas neatbilst ES primārajiem tiesību aktiem, it īpaši noteikumiem par sociālo un ekonomisko tiesību aizsardzību,
1. norāda, ka saskaņā ar 2011. gada 27. oktobra Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem Komisija abiem likumdevējiem ir ziņojusi par šīs deklarācijas īstenošanu;
  2. atzinīgi vērtē Komisijas 30. un 31. gada pārskatu par ES tiesību aktu piemērošanu un norāda, ka saskaņā ar šiem pārskatiem četras jomas, kurās 2012. gadā transponēšanas pienākuma neizpildes procedūras pret dalībvalstīm sāktas visvairāk, bija transports, veselības un patērētāju aizsardzība, vides aizsardzība un jautājumi, kas saistīti ar iekšējo tirgu un pakalpojumiem, savukārt 2013. gadā problemātiskākās jomas bija vide, veselības un patērētāju aizsardzība, iekšējais tirgus un pakalpojumi, kā arī transports; taču atgādina, ka šis *ex post* novērtējums neaizstāj Komisijas pienākumu efektīvi un savlaicīgi uzraudzīt ES tiesību aktu piemērošanu un īstenošanu, un norāda, ka Parlaments tiesību aktu īstenošanas pārskatīšanā varētu palīdzēt, uzraugot Komisijas darbību;
  3. norāda, ka Eiropas Savienībā, kuras pamatā ir tiesiskuma princips un tiesību normu noteiktība un paredzamība, Eiropas Savienības iedzīvotājiem ir jābūt pirmajiem, kuriem saprotamā, pieejamā, pārredzamā un savlaicīgā veidā tiek darīts zināms (ar interneta un citu līdzekļu starpniecību), vai ir pieņemti valsts akti, kuros ir transponētas Eiropas Savienības tiesības, un kuri akti tie ir un kuras ir valsts iestādes, kas atbild par pareizu to īstenošanu;
  4. norāda, ka iedzīvotāji un uzņēmumi rēķinās ar vienkāršu, paredzamu un uzticamu regulējumu;
  5. mudina Komisiju, izstrādājot un novērtējot tiesību aktus, labāk ņemt vērā slogu, ko tie var radīt MVU;
  6. aicina Komisiju un dalībvalstis koordinēt savus centienus likumdošanas procesa agrākā posmā, lai nodrošinātu to, ka galaiznākumu var īstenot efektīvāk;
  7. norāda, ka ES tiesību nokavētas transponēšanas, nepareizas transponēšanas un sliktas piemērošanas dēļ dalībvalstu situācija var atšķirties un kropļot vienlīdzīgus apstākļus visā ES;
  8. aicina Komisiju pret visām dalībvalstīm izturēties vienlīdzīgi neatkarīgi no to lieluma vai laika, kad tās iestājušās ES;
  9. norāda, ka ES tiesību aktu transponēšana un īstenošana dalībvalstīs joprojām atšķiras; norāda, ka iedzīvotāji, kas vēlas dzīvot, strādāt vai veikt uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, ikdienā saskaras ar nemitīgiem sarežģījumiem, ko izraisa atšķirīga ES tiesību aktu īstenošana dalībvalstu tiesību sistēmās;

Ceturtdiena, 2015. gada 10. septembris

10. atgādina, ka saskaņā ar LES 17. pantu Komisijai ir jānodrošina, ka tiek piemērotas Savienības tiesības, tostarp Eiropas Savienības Pamattiesību harta (LES 6. panta 1. punkts), kuras noteikumi attiecas uz Savienības iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām un uz dalībvalstīm, kad tās īsteno Savienības tiesību aktus (ESPH 51. panta 1. punkts); atgādina, ka Komisija ir pilnvarota ES tiesību aktu izpildes nodrošināšanas nolūkā sākt pienākumu neizpildes procedūras saskaņā ar LESD 258.–260. pantu; taču aicina Komisiju atvieglot Parlamenta darbu likumdevēja statusā, sniedzot tam adekvātu informāciju un paliekot tam atbildīgai;

11. norāda, ka kopumā 731 pienākumu neizpildes lieta tika izbeigta tāpēc, ka attiecīgā dalībvalsts pierādīja atbilstību ES tiesību aktiem; norāda, ka Tiesa 2013. gadā pieņēma 52 spriedumus saskaņā ar LESD 258. pantu, no kuriem 31 spriedumu (59,6 %) pasludināja pret dalībvalstīm; lai šo statistiku skatītu plašākā kontekstā, atgādina, ka līdz šim 3 274 (87,3 %) no Tiesas pieņemtajiem spriedumiem pienākumu neizpildes lietās ir bijuši par labu Komisijai; lūdz Komisiju īpašu uzmanību pievērst visu šo spriedumu faktiskajai izpildei;

12. atzinīgi vērtē to, ka, sagatavojot dalībvalstīm adresētus jaunus ES tiesību aktus, Komisija arvien vairāk izmanto īstenošanas plānus, jo līdz ar to palielinās savlaicīgas un pareizas īstenošanas izredzes, tiek novērsta transponēšanas un piemērošanas problēmas un tādējādi arī tiek ietekmēts attiecīgo iesniegto lūgumrakstu skaits;

13. atkārtoti uzsver to, ka Komisijai ir jākoncentrējas uz problēmu efektīvu risināšanu, efektīvu pārvaldību un preventīviem pasākumiem, tomēr ierosina, ka Komisijai papildus oficiālajām pienākumu neizpildes procedūrām vajadzētu apsvērt arī jaunus veidus, kā uzlabot ES tiesību aktu transponēšanu un izpildi;

14. uzskata, ka ES tiesību akti katras dalībvalsts tiesību sistēmā ir jātransponē pienācīgi un ātri; mudina dalībvalstu iestādes izvairīties no pārmērīgas reglamentēšanas prakses, jo tā bieži rada ievērojamas īstenošanas procesa atšķirības dalībvalstīs un tas, savukārt, pavājinā Savienības tiesību ievērošanu, jo iedzīvotāji uzzina par nozīmīgām Eiropas Savienībā pastāvošām atšķirībām; norāda uz vajadzību Eiropas Parlamenta deputātiem sadarboties vēl ciešāk ar nacionālo un reģionālo parlamentu Eiropas lietu komitejām; ar atzinību uzteic Lisabonas līgumā ieviesto jauninājumu, saskaņā ar kuru Tiesa pēc Komisijas pieprasījuma varēs noteikt sodu dalībvalstīm par nokavētu transponēšanu, negaidot otro spriedumu; mudina ES iestādes (Padomi, Komisiju, ECB), nosakot sekundāro tiesību noteikumus vai pieņemot politiku par ekonomikas un sociāliem jautājumiem, kas ietekmē cilvēktiesības un kopējās intereses, ievērot ES primāros tiesību aktus (Līgumus un Pamattiesību hartu);

15. norāda, ka Komisija lieto terminu “pārmērīga reglamentēšana”, kas attiecas uz pienākumiem, kuri pārsniedz ES prasības, proti, pārmērīgu valsts, reģionālā un vietējā līmenī uzkrājušos normu, pamatnostādņu un procedūru apjomu, kas traucē sasniegt nospraustos politikas mērķus; aicina Komisiju šo terminu skaidri definēt; uzsver, ka ar šādu definīciju ir jādara skaidri zināms tas, ka dalībvalstīm ir tiesības noteikt stingrākus standartus, ja tas nepieciešams, vienlaikus ņemot vērā, ka labāka saskaņošana ES vides tiesību īstenošanā ir svarīga no iekšējā tirgus darbības viedokļa;

16. norāda, ka novēlotas transponēšanas lietu skaita samazināšanās 2012. gadā salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu pamatā izskaidrojama ar to, ka 2012. gadā salīdzinājumā ar iepriekšējiem gadiem bija mazāk transponējamo direktīvu; taču atzīst, ka statistikas dati par 2013. gadu liecina par īstu novēlotas transponēšanas lietu skaita samazināšanos un gada beigās šāda veida pārkāpumu skaits bija zemākais pēdējos piecos gados, un to varētu uzskatīt par pozitīvu iznākumu LESD 260. panta 3. punktā ieviestajai paātrinātajai soda procedūrai netransponēšanas lietās;

17. norāda, ka novēlotas transponēšanas lietu skaita samazināšanos 2013., 2012. gadā un pēdējos piecos gados var izskaidrot ar *EU Pilot* un citu mehānismu (tostarp *SOLVIT 2*) izmantojumu un ar paātrinātās soda procedūras netransponēšanas lietās ieviešanu LESD 260. panta 3. punktā; uzsver, ka savlaicīgai direktīvu transponēšanai arī turpmāk vajadzētu būt svarīgai Komisijas prioritātei un ka jāpanāk transponēšanas termiņu ievērošana;

Ceturtdiena, 2015. gada 10. septembris

18. norāda, ka jaunu *EU Pilot* lietu skaita pieaugums, it īpaši vides, nodokļu, tieslietu un muitas jomā, izskatītajā periodā, kā arī vēl nepabeigtu pārkāpuma lietu skaita samazināšanās liecina par pozitīvu ES tiesību aktu īstenošanas tendenci dalībvalstīs un par to, ka *EU Pilot* ir izrādījies efektīvs līdzeklis potenciālu pienākumu neizpildes gadījumu agrīnai atrisināšanai; taču uzskata, ka vairāk darba būtu jāiegulda ES tiesību aktu izpildes panākšanā, lai nostiprinātu tās pārredzamību un sūdzību iesniedzēju un ieinteresēto personu īstenoto uzraudzību, un pauž nožēlu par to, ka Parlamentam joprojām nav pienācīgas piekļuves informācijai par *EU Pilot* procedūru un izskatāmajām lietām, lai gan Parlaments šādu informāciju ir vairākkārt pieprasījis; norāda, ka ir nepieciešams nostiprināt *EU Pilot* juridisko statusu un leģitimitāti, un uzskata, ka to var panākt ar lielāku pārredzamību un sūdzību iesniedzēju un Eiropas Parlamenta plašāku līdzdalību;

19. tādēļ atkārtoti aicina Komisiju ierosināt saistošus noteikumus regulas veidā atbilstīgi jaunajam tiesiskajam pamatam, proti, LESD 298. pantam, lai nodrošinātu Pamattiesību hartas 41. pantā paredzēto pilsoņu tiesību uz labu pārvaldību pilnīgu ievērošanu;

20. atzīst, ka par ES tiesību aktu pareizu īstenošanu un piemērošanu pamatā atbild dalībvalstis, un uzsver Eiropas iestāžu pienākumu ievērot ES primāros tiesību aktus, kad tās izstrādā sekundāros ES tiesību aktus vai pieņem, īsteno un uzspiež dalībvalstīm sociālu, ekonomisku vai citas jomas politiku, un uzsver arī to, ka minētajām iestādēm ir pienākums ar visiem to rīcībā esošajiem līdzekļiem palīdzēt dalībvalstīm ievērot demokrātiskās un sociālās vērtības un transponēt ES tiesību aktus taupības un ekonomisku ierobežojumu apstākļos; atgādina, ka ES iestādēm ir saistošs subsidiaritātes un dalībvalstu prerogatīvas princips;

21. pauž bažas par to, ka taupības pasākumi, kas abos pārskatos skatītajā periodā tika uzspiesti ES dalībvalstīm ar pārmērīgām pārādsaitībām, pēc tam iekļauti sekundārajos ES tiesību aktos un vēlāk transponēti valstu tiesību aktos, jo īpaši radikālie publiskā sektora izdevumu samazinājumi, ir būtiski samazinājuši dalībvalstu valsts pārvaldes un tiesu sistēmu spējas pildīt pienākumu pareizi īstenot ES tiesību aktus;

22. uzskata, ka dalībvalstīm, kam piemērotas ekonomikas korekciju programmas, vajadzētu spēt pildīt savu pienākumu ievērot sociālās un ekonomiskās tiesības;

23. atgādina, ka ES iestādēm — arī tad, kad tās darbojas starptautisko aizdevēju grupu ("trijotņu") sastāvā, — ir jāievēro Līgumi un Eiropas Savienības Pamattiesību harta;

24. uzsver, ka ES iestādēm ir ārkārtīgi svarīgi ievērot Līgumus; norāda, ka Komisijai ir jāpalīdz dalībvalstīm pareizi īstenot ES tiesību aktus, lai nostiprinātu atbalstu Eiropas Savienībai un uzticēšanos tās leģitimitātei; mudina Komisiju publikot apsvērumus, ko dalībvalstis paudušas īstenošanas procesā; uzsver, ka ES tiesību aktu piemērošanas uzlabošanas nolūkā svarīgs ir dalībvalstu parlamentu atbalsts tiesību aktu transponēšanā, un tāpēc aicina intensificēt dialogu ar dalībvalstu parlamentiem, arī tad, kad paustas bažas par subsidiaritāti; norāda, ka izšķirīga loma ir *ex post* novērtējumiem un cik svarīgi ir uzklaut dalībvalstu parlamentu viedokļus nolūkā risināt ar tiesību aktiem saistītas bažas un sarežģījumus, kas iepriekš var nebūt bijuši acīmredzami;

25. norāda, ka tiesības iesniegt lūgumrakstu Parlamentam ir viens no Eiropas pilsonības pamatā esošajiem pilāriem, kā noteikts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 44. pantā un LESD 227. pantā; norāda, ka šīs tiesības rada vajadzīgus, taču ne pietiekamus līdzekļus, ar ko uzlabot sabiedrības dalību ES lēmumu pieņemšanas procesā, un ka tām ir liela nozīme iespējamo nepilnību un pārkāpumu konstatēšanā un novērtēšanā, kurus dalībvalstis pieļauj, īstenojot ES tiesību aktus, un ES informēšanā par tiem; ņemot vērā iepriekš minēto, uzsver Lūgumrakstu komitejas būtisko nozīmi efektīvas saiknes nodrošināšanā starp ES iedzīvotājiem, Parlamentu, Komisiju un dalībvalstu parlamentiem;

26. atzinīgi vērtē to, ka Komisija atzīst, cik lielā mērā sūdzību iesniedzēji palīdz Komisijai konstatēt ES tiesību aktu pārkāpumus;

Ceturtdiena, 2015. gada 10. septembris

27. atgādina, ka Eiropas iestādēm un jo īpaši Komisijai un Padomei pilnībā jāpiemēro un jāievēro ES tiesību akti un judikatūra attiecībā uz pārredzamību un piekļuvi dokumentiem; šajā sakarībā aicina efektīvi piemērot Regulu (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem ⁽¹⁾ un attiecīgos Eiropas Savienības Tiesas spriedumus;

28. uzsver, ka ES ir izveidota kā savienība, kuras pamatā ir tiesiskums un cilvēktiesību ievērošana (LES 2. pants); atkārtoti, ka ir ārkārtīgi svarīgi rūpīgi uzraudzīt dalībvalstu un ES iestāžu darbību un bezdarbību, un uzsver, ka tas, cik daudz lūgumrakstu un sūdzību attiecīgi Parlaments un Komisija ir saņēmuši par problēmām, kuras Komisija it kā esot atrisinājusi, liecina, ka iedzīvotāji vajadzībai labāk piemērot ES tiesību aktus pievērš aizvien lielāku uzmanību; aicina Komisiju ātrāk un skaidrāk reaģēt uz iedzīvotāju sniegto informāciju par Savienības tiesību pārkāpumiem;

29. norāda, ka 2013. gadā tika izbeigts liels skaits lietu par pienākumu neizpildi, tās vispār nenododot Tiesai, un tikai apmēram 6,6 % no visām lietām tika pabeigtas ar tiesas nolēmumu; tālab uzskata, ka ir būtiski turpināt dalībvalstu rīcības rūpīgu uzraudzīšanu, ņemot vērā to, ka daži lūgumraksti joprojām attiecas uz problēmām, kuras turpina pastāvēt pat pēc tam, kad jautājuma izskatīšana izbeigta;

30. atzinīgi vērtē to, ka Komisija arvien lielāku nozīmi piešķir lūgumrakstiem kā informācijas avotam attiecībā uz iedzīvotāju sūdzībām par publiskajām iestādēm, tostarp par Eiropas Savienību, un par iespējamiem ES tiesību aktu pārkāpumiem to faktiskajā īstenošanā, ko apliecina tas, ka abos gada pārskatos īpaša uzmanība pievērsta lūgumrakstiem; norāda, ka līdz ar to attiecīgi palielināties ir arī to lūgumrakstu skaits, kurus Lūgumrakstu komiteja ir pārsūtījusi Komisijai, pieprasot informāciju; tomēr pauž nožēlu par to, ka Komisija daudzu lūgumrakstu gadījumā uz pieprasījumu sniegt atzinumu reaģē novēloti;

31. norāda arī to, ka Lūgumrakstu komitejā nepieciešams konstruktīvs dialogs ar dalībvalstīm, un aicina attiecīgajos lūgumrakstos minētās dalībvalstis nosūtīt pārstāvjus, kas uzstātos komitejas sanāksmēs;

32. norāda, ka ES pilsoņu vai dalībvalstu iedzīvotāju iesniegtie lūgumraksti attiecas uz ES tiesību aktu pārkāpumiem, jo īpaši pamattiesību, iekšlietu, iekšējā tirgus, veselības, patērētāju, transporta, nodokļu, lauksaimniecības un lauku attīstības un vides jomā; uzskata, ka lūgumraksti liecina par joprojām bieži sastopamiem un plaši izplatītiem ES tiesību aktu nepilnīgas transponēšanas gadījumiem un pienācīgas izpildes trūkumiem, kas izraisa to nepareizu piemērošanu; uzsver, ka dalībvalstīm ir jāpieliek lielāki pūliņi šīs situācijas risināšanā un Komisijai tā ir pastāvīgi jāuzrauga; jo īpaši uzsver, ka iesniegti daudzi lūgumraksti, kuros ziņots par diskrimināciju un šķēršļiem, ar ko saskaras invalīdi;

33. norāda, ka joprojām ir konstatējamas grūtības veidot dialogu ar dažām dalībvalstīm un reģioniem, kas nevēlas iesniegt pieprasītos dokumentus vai paskaidrojumus;

34. atzinīgi vērtē Komisijas dienestu apņemšanos nostiprināt informācijas apmaiņu ar Lūgumrakstu komiteju un vēlas atgādināt par savām prasībām:

- a) uzlabot saziņu starp abām pusēm, jo īpaši attiecībā uz to, kā Komisija ierosina un virza pienākumu neizpildes procedūras, tostarp *EU Pilot* procedūru, lai nodrošinātu, ka Parlaments ir pilnībā informēts tā likumdošanas darba pastāvīgas uzlabošanas nolūkā;
- b) censties Lūgumrakstu komitejai sniegt visu iespējamo attiecīgo informāciju par izmeklēšanu un pienākumu neizpildes procedūrām samērīgā termiņā, lai komiteja uz iedzīvotāju prasībām varētu atbildēt efektīvāk;
- c) Komisijai jāpiekrīt paziņojumu un tiesību aktu grozījumu izstrādē ņemt vērā Lūgumrakstu komitejas ziņojumus un jo īpaši tajos iekļautos konstatējumus un ieteikumus;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 31.5.2001., 43. lpp.).

Ceturtdiena, 2015. gada 10. septembris

35. pauž nožēlu par to, ka Parlaments, kas kā Eiropas iedzīvotājus nepastarpināti pārstāvoša iestāde un tagad arī pilntiesīga likumdevēja iestāde aizvien ciešāk piedalās sūdzību izskatīšanas procedūrās, jo īpaši ar parlamentāro jautājumu un Lūgumrakstu komitejas darbības starpniecību, joprojām automātiski nesaņem pārredzamu un savlaicīgu informāciju par Eiropas Savienības tiesību aktu īstenošanu, kaut arī šāda informācija ir būtiska ne tikai, lai uzlabotu pieejamību un juridisko noteiktību no Eiropas iedzīvotāju viedokļa, bet arī, lai pieņemtu minētās tiesības uzlabojošus grozījumus; uzskata, ka Eiropas Parlamenta un dalībvalstu parlamentu uzlabota saziņa varētu palīdzēt šo problēmu atrisināt; mudina ES iestādes sadarboties efektīvāk un lietderīgāk un cer, ka Komisija labticīgi piemēros pārskatītā Pamatnolīguma par attiecībām ar Parlamentu klauzulu, kurā tā apņemas darīt pieejamu "Parlamentam kopsavilkuma informāciju par visām pienākumu neizpildes procedūrām, sākot no oficiālas brīdinājuma vēstules, tostarp, ja to pieprasa, par jautājumiem, uz kuriem attiecas pienākumu neizpildes procedūra";

36. prasa attiecīgajos Parlamenta ģenerāldirektorātos (IPOL ĢD, EXPO ĢD un Pētniecības ĢD) izveidot galveno to ES tiesību aktu ietekmes autonomu *ex post* novērtējuma sistēmu, kurus ir pieņēmis Parlaments saskaņā ar koplēmuma un parasto likumdošanas procedūru, tostarp — sadarbojoties ar dalībvalstu parlamentiem;

37. norāda, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesu "kaitējums, ko radījušas valsts iestādes (..), var būt par pamatu tikai šo iestāžu atbildībai, un tikai valsts tiesām ir ekskluzīva jurisdikcija piespriest kompensāciju par šādu kaitējumu"⁽¹⁾; tālab uzsver, cik svarīgi ir nostiprināt valsts līmenī pieejamos tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas ļautu sūdzību iesniedzējiem tiešāk un personiskāk aizsargāt savas tiesības;

38. norāda, ka lielākā daļa iedzīvotāju sūdzību tieslietu jomā attiecas uz pārvietošanās brīvību un personas datu aizsardzību; atkārto, ka tiesības uz brīvu pārvietošanos ir viena no četrām ES pamatbrīvībām, kas paredzētas Līgumā par Eiropas Savienības darbību un ir garantētas visiem Eiropas pilsoņiem; atgādina, ka ES pilsoņu tiesības brīvi pārvietoties, apmesties uz dzīvi un strādāt citās dalībvalstīs — viena no Eiropas Savienības pamatbrīvībām — ir jāgarantē un jāaizsargā;

39. uzsver, ka absolūta prioritāte ir kopējās Eiropas patvēruma sistēmas pilnīga transponēšana un efektīva īstenošana; aicina dalībvalstis neželot pūles, lai pareizi, savlaicīgi un pilnībā transponētu jauno patvēruma tiesību aktu paketi;

40. konstatē, ka iekšlietu jomā 2012. gadā nebija pabeigtas 22 pienākumu neizpildes lietas, bet 2013. gadā — 44; pauž nožēlu par to, ka 2013. gadā lielākā daļa pienākumu neizpildes lietu, kas ierosinātas par novēlotu transponēšanu, attiecas uz Direktīvas 2011/36/ES par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu novēlotu transponēšanu; norāda, ka patvēruma joprojām ir joma, kurā iesniegts liels skaits sūdzību;

41. norāda, ka tieslietu jomā 2012. gadā nebija pabeigta 61 pienākumu neizpildes lieta, bet 2013. gadā — 67; norāda, ka lielākā daļa no šīm lietām attiecās uz pilsonību un personu brīvu pārvietošanos; pauž nožēlu par to, ka lielākā daļa pienākumu neizpildes lietu par novēlotu transponēšanu ierosinātas Direktīvas 2010/64/ES par tiesībām uz mutisko un rakstisko tulkojumu kriminālprocesā novēlotas transponēšanas dēļ; pauž bažas par to, ka 2013. gadā ievērojami pieaudzis sūdzību skaits tieslietu jomā;

42. atzinīgi vērtē to, ka iepriekšējos gados panākts ievērojams progress, ES nostiprinot aizdomās turēto un apsūdzēto personu tiesības uz aizstāvību; uzsver, cik ļoti svarīgi ir savlaicīgi, pilnībā un pareizi transponēt visus tiesību aktus, kas paredzēti Padomes ceļvedī aizdomās turētu vai apsūdzētu personu procesuālo tiesību stiprināšanai kriminālprocesā; norāda, ka šie pasākumi ir būtiski, lai pienācīgi noritētu ES tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās;

⁽¹⁾ Spriedums lietā Nr. 175/84.

Ceturtdiena, 2015. gada 10. septembris

43. uzsver, ka cilvēku tirdzniecība ir smags noziegums un ir uzskatāma par cilvēktiesību pārkāpumu un cilvēka cieņas aizskārumpu, pret ko Savienība nevar izturēties iecietīgi; pauž nožēlu, ka pieaug pārdošanai ES ievesto un pārdošanai no ES ievesto cilvēku skaits; norāda, ka, kaut gan tiesiskais regulējums ir atbilstošs, tā konkrētā īstenošana dalībvalstīs joprojām ir nepilnīga; uzsver, ka šā brīža situācija Vidusjūras reģionā ir palielinājusi cilvēku tirdzniecības risku, un aicina dalībvalstis pret šā nozieguma izdarītājiem vērsties ļoti bargi un pēc iespējas efektīvāk aizsargāt cietušos;

44. atgādina, ka Lisabonas līguma 36. protokolā paredzētais pārejas periods beidzās 2014. gada 1. decembrī; uzsver, ka pēc šā pārejas perioda nepieciešams agrākā trešā pilāra pasākumu un to iestrādes dalībvalstu tiesību aktos rūpīgas novērtēšanas process; norāda, ka 2015. gada aprīlī Parlaments nebija informēts par tā brīža situāciju attiecībā uz visiem pirms Lisabonas līguma piemērojamiem tiesiskajiem instrumentiem, kas reglamentē tiesu iestāžu un policijas sadarbību katrā dalībvalstī; aicina Komisiju ievērot lojālas sadarbības principu un nodrošināt Parlamenta piekļuvi šai informācijai, cik vien drīz iespējams;

45. atgādina, ka Eiropadomes 2014. gada jūnija secinājumos noteikts, ka turpmākajos piecos gados vispārēja prioritāte būs spēkā esošo tiesisko instrumentu un politisko pasākumu konsekventa transponēšana, efektīva īstenošana un nostiprināšana brīvības, drošības un tiesiskuma telpā; prasa Komisijai lielāku uzmanību pievērst ES tiesību aktu konkrētās īstenošanas dalībvalstīs pārraudzībai un nodrošināšanai; uzskata, ka tā ir jānosaka par politisku prioritāti, ņemot vērā bieži novēroto lielo atšķirību starp Savienības līmenī pieņemto politiku un tās īstenošanu dalībvalstu līmenī; mudina dalībvalstu parlamentus vairāk iesaistīties Eiropas debatēs un ES tiesību aktu piemērošanas uzraudzībā, jo īpaši iekšlietu jomā;

46. uzsver, ka Parlaments 2013. gada 11. septembra rezolūcijā par Eiropas apdraudētajām valodām un lingvistisko daudzveidību Eiropas Savienībā ⁽¹⁾ atgādināja, ka Komisijai būtu jāpievērš uzmanība tam, ka dažas dalībvalstis un reģioni ar savu politiku apdraud valodu izdzīvošanu to teritorijā, pat ja šīs valodas nav apdraudētas Eiropas kontekstā, un aicināja Komisiju ņemt vērā administratīvos un juridiskos šķēršļus, ar kuriem saskaras projekti, kas saistīti ar šīm valodām, attiecīgajā valodā runājošās kopienas mazskaitlīguma dēļ; šajā sakarībā aicina Komisiju, izvērtējot ES tiesību piemērošanu, rūpīgi apsvērt pie minoritātēm piederošu personu tiesības;

47. uzsver, ka ne tikai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā, bet arī citās politikas jomās ir nepieciešams uzlabot pilsoņu piekļuvi informācijai un dokumentiem par ES tiesību aktu piemērošanu; aicina Komisiju noskaidrot labākos iespējamus veidus, kā to panākt, kā arī aicina izmantot pastāvošos saziņas līdzekļus, lai uzlabotu pārredzamību, un nodrošināt pienācīgu piekļuvi informācijai un dokumentiem par ES tiesību aktu piemērošanu; aicina Komisiju nākt klajā ar juridiski saistošu instrumentu par iedzīvotāju sūdzību izskatīšanas administratīvo procedūru;

48. atgādina, ka patiesas Eiropas tiesiskuma telpas netraucēta darbība, kuras pamatā ir dalībvalstu atšķirīgo tiesību sistēmu un tradīciju ievērošana, no ES viedokļa ir ārkārtīgi svarīga un ka pilnīga, pareiza un savlaicīga ES tiesību aktu īstenošana ir viens no priekšnoteikumiem šā mērķa sasniegšanai;

49. uzsver, ka viena no Septītās vides rīcības programmas prioritātēm ir īstenošanas uzlabošana;

50. pauž nožēlu par to, ka joprojām ļoti bieži ES vides un veselības tiesību akti tiek transponēti novēloti un nepareizi un dalībvalstis tos piemēro slikti; norāda, ka Komisijas 31. ikgadējais pārskats par ES tiesību aktu piemērošanu apliecina, ka 2013. gadā lielākā pienākumu neizpildes procedūru kategorija bija ar vidi saistītas lietas; atgādina, ka vides politikas neīstenošanas radītās izmaksas — tostarp pienākumu neizpildes procedūras izmaksas — ir augstas un tiek lēstas aptuveni 50 miljardu eiro apmērā gadā (COWI *et al.*, 2011); turklāt uzsver, ka vides politikas īstenošana radītu daudzas sociālekonomiskās priekšrocības, kuras ne vienmēr tiek atspoguļotas izmaksu un ieguvumu analizēs;

⁽¹⁾ Pienemtie teksti, P7_TA(2013)0350.

Ceturtdiena, 2015. gada 10. septembris

51. aicina Komisiju būt stingrākai attiecībā uz ES vides tiesību piemērošanu un ātrāk un efektīvi veikt izmeklēšanas par vides piesārņojuma pārkāpumiem;
  52. aicina Komisiju iedarbīgāk vērsties pret vides direktīvu novēlotu transponēšanu un vairāk piemērot naudas sodus;
  53. aicina Komisiju iesniegt jaunu priekšlikumu par tiesu iestāžu pieejamību ar vidi saistītās lietās un priekšlikumu par vides inspekcijām — ja iespējams, nepalielinot birokrātisko slogu un administratīvās izmaksas;
  54. uzsver vajadzību nodrošināt augsta līmeņa vides aizsardzību un brīdina pret centieniem saistīt lielo pārkāpumu skaitu ar vajadzību samazināt vides tiesību prasību stingrību;
  55. pauž bažas par to, ka Komisijas saziņas politikā attiecībā uz Normatīvās atbilstības un izpildes programmu (*REFIT*) ir pārspīlētas grūtības īstenot vides un veselības tiesību aktus; uzsver, ka *REFIT* programmas īstenošana nedrīkstētu apdraudēt vides, pārtikas nekaitīguma un veselības standartus; atzīst labāka regulējuma nepieciešamību un uzskata, ka regulējuma vienkāršošana palīdzētu risināt arī īstenošanas laikā konstatētās problēmas; uzskata, ka *REFIT* būtu jānodrošina rezultāti iedzīvotājiem un uzņēmumiem, pēc iespējas nevienu neapgrūtinot;
  56. atzinīgi vērtē jauno praksi, saskaņā ar kuru Komisija drīkst attiecīgos gadījumos lūgt dalībvalstīm iekļaut paskaidrojošus dokumentus, kad tās Komisijai nosūta paziņojumu par transponēšanas pasākumiem; tomēr atkārtoti savu prasību pēc obligātajām atbilstības tabulām par direktīvu transponēšanu, kurām vajadzētu būt publiski pieejamām visās Eiropas Savienības valodās, un pauž nožēlu par to, ka Normatīvās atbilstības un izpildes programma (*REFIT*) bija Komisijas vienpusēja lēmuma rezultāts, attiecībā uz kuru netika rīkots īstens sabiedriskais un parlamentārais dialogs;
  57. norāda, ka attiecībā uz *REFIT* Komisijai ir jāsekmē dialogs ar iedzīvotājiem, dalībvalstīm, uzņēmumiem un pilsonisko sabiedrību kopumā par tiesību aktu normatīvo atbilstību, lai nodrošinātu gan ES tiesību aktu kvalitāti, gan sociālo aspektu saglabāšanu un lai viens vērtību priekšstats neattīstītos uz cita rēķina;
  58. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai.
-